

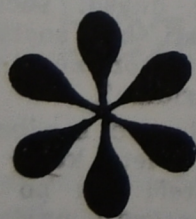
CELOSTÁTNÍ FESTIVAL ZUČ 1974 - 1975 NA POČEST 30. VÝROČÍ OSVOBOZENÍ ČSSR

Jiráskův Hronov

CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ

Dnes se představí soubor ZK PAL-MAGNETON Kroměříž, nositel ceny Antonína Zápotockého, s Ůrkěního Kočičí hrou.

Včerejšího odpoledního představení olomouckého souboru se zúčastnila delegace Východočeského krajského národního výboru, soudruh Jan Pravda, místopředseda VČ KNV a vedoucí odboru kultury VČ KNV s. Jan Lemberk.

VYSOKÉ NAD JIZEROU

Tradičně se scházejí představitelé MěstNV v Hronově a ve Vysokém nad Jizerou u příležitosti přehlídek konaných v jejich městě. Včera byla přijata delegace soudruhů z Vysokého n. J. a v předvečer se konala porada o programu letošní národní přehlídky vesnických a zemědělských souborů ve Vysokém n. J. Přehlídka je součástí Celostátního festivalu ZUČ 1974-75. Pro letošní rok se počítá s hostujícím souborem ze Slovenské socialistické republiky. Na schůzce byl projednán konečný program celé národní přehlídky.

9'74

VZÁCNÍ HOSTÉ

Včera odpoledne přijela do Hronova delegace vzácných hostů. Jejimi členy byl s. Bedřich Kačírek, tajemník ŮRO, s. Miroslav Samek, předseda KOR v Hradci Králové a s. Jan Joneš, tajemník KOR v Hradci Králové. Soudruzi se v salónku učňovské školy setkali po prohlídce památných míst města se s. Milanem Krejzlem, předsedou OOR v Náchodě, s. Františkem Mackem, předsedou MěstNV v Hronově, s. Josefem Háskem, předsedou MěstNV ve Vysokém nad Jizerou a některými členy Přípravného výboru 44. Jiráskova Hronova.

Velmi zajímavá beseda, která se rozvinula, směřovala k postižení některých problémů, jež letošní celostátní přehlídka amatérského divadla přináší, včetně spolupráce profesionálních režisérů a výtvarníků s amatérskými divadelními soubory. Soudruh Kačírek se zvláště zajímal o vystoupení hosta letošního festivalu, Divadla Kalambr z Bratislavy a inscenaci belgického souboru z Gentu, The Melomanen, který zde uvedl hru Ivana Bukovčana Než kohout zazpívá. Ani další inscenace a pracovní část Jiráskova Hronova nezůstala stranou pozornosti, stejně jako její společensko politické akcenty, jež zasahují v souhrnu celou oblast amatérského divadla v závislosti na jejích výsledcích.

Po diskusi, která byla velmi obsažná, navštívil soudruh Bedřich Kačírek večerní představení hry Princ a chudás v nastudování olomouckého divadla.

(ek)

DNES VE 13 HODIN SE VE STAROPADOLSKÉ HOSPODĚ USKUTEČNÍ SETKÁNÍ PŘEDSTAVITELŮ MěstNV V HRONOVĚ S NÁMĚSTKEM MINISTRA KULTURY ČSR s. JOSEFEM ŠVAGEROU. ODPOLEDNE V 18 HODIN PROBĚHNE V SALŮNKU UČŇOVSKÉ ŠKOLY BESEDA s. ŠVAGERY S DELEGÁTY MEZINÁRODNÍ ORGANIZACE AMATÉRSKÉHO DIVADLA AITA.

Snímek z inscenace Kočičí hry.

Zástupci AITA

Včera přijeli do Hronova zástupci mezinárodní organizace amatér. divadla AITA/IATA, kteří se zde seznámí s organizací i atmosférou letošního ročníku festivalu. Hosté — pan **Georg Malvius**, generální tajemník AITA, pan **Ad Van Dongen**, člen výboru Holandského centra pro amatérské divadlo NCA (Holandsko), pan **Lajos Máté**, režisér, pracovník Osvětového ústavu v Budapešti, místopředseda Středoevropské sekce AITA (Maďarsko), paní **Jutta Brandt**, dramaturg Ústř. domu kulturní práce v Lipsku (NDR), pan **Carl Werckshagen**, člen Mezinárodního divadelního ústavu ITI - sekce NSR, pan **Lech Sliwonik**, místopředseda Společnosti pro divadelní kulturu ve Varšavě (Polsko), pan **Alfred Meschnigg** - zástupce Rakouského národního svazu amatérského divadla a vedoucí Mezinárodního divadelního festivalu Spectrum 75 — navštívili večerní představení hry *Princ a chudás*.

ODPOVÍDÁ Dr. MIROSLAV BUKOVSKÝ

ředitel Ústavu pro kulturně výchovnou činnost (ÚKVČ) v Praze

Otázka: Jaké jsou hlavní úkoly zájmové umělecké činnosti v současné době a zejména ochotnického divadla?

Odpověď: Zájmová umělecká činnost plní v dialektické jednotě tyto základní funkce: ideově výchovnou, poznávací, estetickou a seberealizační. Již z toho vyplývá její závažný společenský význam i její nezastupitelnost jinými oblastmi nebo prostředky kultury. Ochotnické divadlo, které vychází z pokrokových a revolučních tradic minulosti a je neustále obohacováno naší i světovou pokrokovou dramatickou tvorbou, má při realizaci uvedených funkcí zvláště výrazné poslání. Myslím, že můžeme být právem hrdi na to, že naprostá většina souborů, režisérů a herců dává a dává svůj talent i nadšení ráda a uvědoměle k dispozici pro uskutečnění socialistických ideálů, pro nastolení nových, opravdu humanistických vztahů mezi lidmi, pro šťastný život ve světě zbaveného strachu z nukleární války.

Je opravdu radostné sledovat, jak stovky souborů a tisíce divadelních ochotníků právě v současné době, kdy celá naše společnost úspěšně plní na všech úsecích závěry XIV. sjezdu KSČ, spontánně vyjadřují výběrem repertoáru i pečlivým nastudováním své pevné odhodlání přispět svým podílem k realizaci linie XIV. sjezdu KSČ. Příležitost jim k tomu konkrétně poskytují oslavy 30. výročí historického Slovenského národního povstání a blížící se oslavy jedné z neivýznamnějších událostí v našich dějinách — 30. výročí osvobození naší vlasti Sovětskou armádou. Zejména oceňujeme, že toto závažné společenské poslání chápou nejen starší „zapálení“ ochotníci, ale, že je spolu s nimi uskutečňuje stále více mladých lidí.

Otázka: Naplňuje koncepce letošního Jiráskova Hronova tyto náročné ideové a umělecké požadavky?

Odpověď: Dramaturgie 44. Jiráskova Hronova a pečlivá příprava vystupujících souborů naznačuje, že letošní vrcholná celostátní přehlídka ochotnického divadla přinese další významný vklad k naplnění vytýčených ideových cílů a uměleckých požadavků. Konečné slovo však lze říci až na závěr přehlídky.

Otázka: Jaký je váš osobní vztah k Jiráskovým Hronovům?

Odpověď: Můj vztah k Jiráskovým Hronovům byl utvářen v průběhu poměrně dlouhého období. Již v mládí jako náruživý ochotník a režisér divadelního souboru jsem sledoval s velkým zájmem vše, co bylo spojeno s touto významnou událostí v našem ochotnickém divadelnictví. Později jako pracovník na úseku kultury v jednom kraji jsem pociťoval velkou radost, když se některý divadelní soubor z kraje „probojoval“ do Hronova. V těchto a pozdějších letech jsem byl nejednou divákem na představení Jiráskova Hronova. Přijíždím sem každoročně, abych konfrontoval plány a úsilí našeho ústavu s výsledky, které se prezentují na této vrcholné přehlídce. Musím hovořit s režiséry a herci, kteří sem přijíždějí, besedy, rozhovory s funkcionáři, semináře a rozsetkání se zahraničními delegacemi — to vše ve svém souhrnu je pro mne a celý náš ústav cenným zdrojem poznání a inspirace pro naši další práci.

Myslím, že i v budoucnosti bude vzrůstat význam a závažnost této tradiční a přitom stále svěží vrcholné přehlídky ochotnického divadla.

Již dnes se ukazuje, že význam Jiráskova Hronova přehluje stále více rámcem národní přehlídky a zdá se, že bychom se měli poradit, jak zvýraznit poslání této přehlídky v měřítku celostátním.

Zároveň však se ukazuje, že Jiráskův Hronov se stává pojmem i v zahraničí a proto se domnívám, že je na čase promyslet a na pevnější základy postavit spoluúčast vybraných souborů, zejména z našich bratrských socialistických zemí. A to už bude krok k tomu, aby se příští Jiráskovy Hronovy staly důležitým fórem pro postupné ovlivňování a utváření socialistické internacionální koncepce ochotnického divadla a pro výměnu teoretických poznatků a praktických zkušeností z této oblasti mezi socialistickými zeměmi. Uvedené náměty budou nutno samozřejmě důsledně prodiskutovat za účasti těch, kteří s takovou láskou a obětavostí pomáhali a stále velmi účinně přispívají k upevnění nejlepších tradic a dalšímu tvorivému rozvinutí společenského poslání této významné vrcholné přehlídky úspěchů i hledání našeho ochotnického divadelnictví. Jsem ve vztahu k perspektivám Jiráskova Hronova velkým optimista. Zaznamenala red.

Jak v Rumunsku

Soudruh Misu Slăculescu z Rumunska pracuje v Caracolu jako ředitel kulturního domu. Zeptali jsme se jej na činnost a organizaci. Kulturní dům je střediskem kulturního dění a zájmové umělecké činnosti města.

Zahrnuje i ochotnický divadelní soubor, který v r. 1973 oslavil stoleté výročí svého trvání. Jeho repertoár tvoří i současná světová a rumunská tvorba. Vybírají se hry, které hovoří k dnešní socialistické skutečnosti, hry sociálně kritické i historické (Např. se hraje *Meridián*).

Ve spolupráci s odborníky se pořádají 3 leté kursy pro režiséry, kteří pak po absolvování se stávají profesionály.

Divadelní kolektiv z Caracolu obdržel 2 ceny na celostátním festivalu, pořádá zájezdy a udržuje kontakty i s jinými soubory. Hraje se pravidelně jednou týdně a často i 80 repriz. Herci jsou úplní amatéři a v rámci kulturního domu se účastní nejrůznějších školení. I s. Slăculescu hraje ochotnický, působí jako instruktor a za interpretaci hry I. L. Caragiala obdržel celostátní cenu. (dokončení na str. 4)

V divadelnom umení jedným z kritérií, ktoré nám pomáhajú označiť staršie dielo ako klasické, je jeho stála schopnosť nadviazať komunikáciu s hľadiskom. Divadlo disponuje mnohými prostriedkami, schopnými univerzálnu myšlienku klasického textu oživiť, ozvláštniť a obhájiť. Rovnako ju však môže aj zatemniť, znejasniť, posunúť významy či do popredia pozornosti dostať tie vrstvy diela, ktoré nevystihujú práve najšťastnejšie jeho „klasičnosť“.

Pretože na slovenskom ochotníckom i profesionálnom javisku má na počet nie veľmi bohatá klasická dramatická národná literatúra pomerne veľkú frekvenciu, otázka, ako ju inscenovať, je stále aktuálna. Niekoľko pokusov pozrieť sa na naše národné dramatické dedičstvo novým pohľadom vzbudilo nielen živý a priaznivý ohlas, ale neraz aj polemický postoj či priamo odmietanie. Ide o problém zložitý, ktorý má niekoľko aspektov. Aj tu na Hronove sme sa stretli s dvoma diametrálne odlišnými prístupmi ku klasickým textom v prípade predstavení Ženského zákona a Najdúcha. Nejde nám o to, aby sme jeden postup zatracovali a iný povyšovali na dogmu. Oslovili sme iba niekoľkých odborníkov, aby sa k téme vyjadrili.

Red.

SLOVENSKÁ KLASIKA

na súčasnom javisku

Pri úvahách o význame a zástoji klasického odkazu na našich súčasných javiskách ide rovnako o okruh problémov dramaturgických ako aj inscenačných.

V podstate studnica klasickej dramatickej literatúry je už vyčerpaná. Vyčerpaná v tom zmysle, že v posledných rokoch sa dočkali javiskovej podoby všetky závažné diela klasického odkazu. Pravda, nemožno však tvrdiť, že v tomto smere nie je už potrebná dramaturgická objavnosť a iniciatíva. Ako naznačujú posledné výskumy slovenskej divadelnej historiografie, sú ešte také oblasti klasickej literatúry, ktoré sú javiskovo nepreverené a nezúžitkované. Ide napríklad o značne výraznú

A do tretice: aj drámy, javiskovo frekventované, a doteraz nespočetnekrát inscenované, poskytujú možnosti nového divadelného stvárnenia.

Rovnako dôležité sú problémy inscenačné. Slovenská klasika sa dočkala dôstojného uvedenia na javiskách v čase, keď kulminovala a istým spôsobom sa aj završila etapa psychologického realizmu, obohatená o nové inscenačné postupy. V nasledujúcom období pôjde vari o to, preveriť slovenskú klasiku ďalšími prostriedkami a metódami javiskovej práce, priblížiť a zdeliť jej myšlienkové posolstvo súčasnému divákovi aj optikou ďalších poetík.

Bez samoučelnych experimentov

MARIAN MIKOLA

ale doteraz málo prebádanú a divadelne nevyužitú epochu slovenského romantizmu. Uviesť diela tohto obdobia bude vyžadovať tvorivú dramaturgickú prácu na textoch, ktoré sa zachovali len v archívnej rukopisnej podobe. Tieto diela čakajú na citlivých adaptéroch, ktorí dokážu zachované, niekedy len fragmenty, inokedy kompletne práce, prepísať, či upraviť tak, aby sa stali základom javiskovej realizácie.

Rezervy sú aj v literárnom odkaze dramatikov mladšieho obdobia, pretože nie všetky ich práce sa už objavili v scénickej podobe. Ako príklad možno uviesť tvorbu zaujímavého zjavu v slovenskej dráme, akým bol Vladimír Hurban Vladimírov (VHV). Viaceré jeho drámy, zachované v archívoch, mali by sa konečne dočkať javiskového života.

V tomto smere sa už podnikli na Slovensku prvé, hoci nesmelé kroky. A to rovnako v ochotníckom, ako aj profesionálnom divadle. Tieto prvé kroky napovedajú, že ide o tvorivý zápas súčasných realizátorov, obohatiť inscenačnú tradíciu klasických hier o nové polohy. Nie sú to samoučelné experimenty, ale veľmi zodpovedný prístup k predlohe staršieho autora, ktorého cieľom je priblížiť všetky hodnoty takého diela novými prostriedkami divadelného vyjadrovania, aby v maximálnej miere rezonovali v divákovi všetky významové roviny pôvodného diela, a v tých prípadoch, keď je to aj možné, odkryli sa aj ďalšie myšlienkové hodnoty, doteraz skryté a naplno nerozvinuté len preto, že tradičnou metódou javiskovej práce nebolo možné na ne upozorniť a postaviť ich do centra umeleckej výpovede inšcenátorov.

NIE MÓDA, ALE POTREBA

VLADIMÍR ŠTEFKO

Návraty ku klasickým dielam slovenskej dramatickej spisby majú obecné dva dôvody. Prvý je pietny, úctivý a je teda skôr opakovaním ako tvorbou. A druhý je skutočný návrat nie do istôt slovenskej klasiky, ale práve do jej sporných miest. A tu môže byť návrat, návratom tvorivým, obohacujúcim inscenačnú tradíciu tým, že ju poprie či aspoň opraví. A tak predstaví klasika svojimi, novými očami, alebo sa vráti k jeho podstate, ktorú práve inscenačná tradícia dôkladne ukrývala.

Príkladov je na to dosť. Jeden za všetky. Hollého komédia Kubo, tak, ako sa ona v povedomí divákov i diadelníkov fixovala od inscenácie v martinskom divadle z roku 1949, cez jej televízne spodobenie (v titulnej úlohe vždy J. Krónér) je vlastne v autorskom origináli celkom inou hrou, než nám ju predstavuje jej vžitá predstava. Je sociálne omnoho ostrejšia, morálne útočnejšia a na míle vzdialená folkloristickému obrázku o dedinskom hlupáčkovi.

Podobne to je s hrami Tajovského, Palárika i Chalupku, aj keď novšie aktívy v uvádzaní diel dvoch spomínaných autorov sú predsa len väčšie. Slovenské divadelníctvo bude musieť podstúpiť boj o znovuoobjavenie slovenskej klasiky. Že to nie je cesta nemožná dokazujú už aj prvé príklady. Na profesionálnom javisku Vajdičkovom martinské uvedenie Palárikovho Inkognita, Záborského Najdúcha, Pietorovo skvelé objavenie Tajovského hry Statky zmätky na NS v Bratislave, Jezného jednoaktovky J. G. Tajovského vo Zvolene a na ochotníckom — Statky zmätky v Lipt. Hrádku, Zem VHV v Dubovom, Záveje toho istého autora na ochotníckej scéne DK ROH v Martine, Záborského Najdúch v Brezne a niekoľko ďalších. Zdá sa, že je tu chuť aj odhodlanie. Ide iba o to, aby sa z toho nestala módna vlna, ktorá bude klasiku nasilu obliekať do nových šiat. Naopak, takáto tvorba potrebuje skôr tiché sústredenie, dozrievanie, ako hlučný kolotoč a huriavk. Suma sumárum — slovenská klasika (ako každá klasika) je integrálnou súčasťou živého divadelného povedomia i činnosti a jej exkomunikácia z národných scén by znamenala ignoranciu kontinuity divadelného vývinu, nepevnosť vnútorného organizmu nášho divadelníctva.

Aj dnes aj v budúcnosti

ANTON KRET

Už dávno neplatí tvrdenie, ako by klasická hra — pred rokmi a desiatročiami napísané dielo, zohrávalo a raz a navždy dohrávalo svoju rolu so spoločnosťou, pre ktorú bolo napísané. O Tajovského Ženskom zákone alebo Záborského Najdúchovi sme neraz počuli, že sa už „vyžili“, že už nemajú divákovi čo povedať. Zdanlivo a navonok žijeme dnes inakšími problémami ako za Záborského a Tajovského čias: načo by sme sa teda vracali k starine? Táto otázka nie je vonkoncom zveličená — padla neraz aj na seminároch tohoročného 44. Jiráskovho Hronova.

Boli by tieto rozpaky ako-tak opodstatnené, keby klasická hra, spravidla teda dielo rovnako hodnôt vzťahujúcich sa k časom, keď žil autor a keď sa odohráva príbeh jeho hry, ako aj hodnôt univerzálnejších, nadčasových, nemala v sebe schopnosť regenerovať, odhaľovať nové uhly pohľadov, poskytovať nové estetické blaženstvá a mravné i duchovné opory. Našťastie už mnohí pred nami a za nás dokázali, že pomer aperci-pienta ku klasickému dielu sa s časom cyklicky renovuje. Napríklad zdôrazňovanie folklórnosti pri výklade Tajovského vystriedalo podčiarknutie sociálneho poslania jeho diela a dnes je už na programe prístup novší: akceptovanie napätia v zdanlivej všednosti života postáv, ako sa ho neobyčajne úspešne zmocnil režisér Miloš Pietor v inscenácii Tajovského Statkov - zmätkov v Štúdiu Novej scény v Bratislave. Záborského nedokončená sociálna revolta z niekdajších inscenácií ustúpila dnes odpútanému, ale zato zdravo hľadajúcemu artizmu režiséra Scherhaufera z Brezna. V každom prípade so slovenskou klasikou musíme rátať dnes aj v budúcnosti. Máme, prirodzene, na mysli predovšetkým divadlá slovenské. Že to má význam a že sa to oplatí, potvrdila nám aj tohoročná hronovská skúsenosť.

Inscenovať slovenskú divadelnú klasiku a či nie? To je otázka, ktorá, nazdávam sa, by dnes vlastne správne mala znieť: Ako inscenovať klasiku, aké adekvátne najmä režijné postupy voliť, aby inscenácie diel slovenských divadelných klasikov korešpondovali so súčasným divádom. K slovenskej divadelnej klasike sa treba neustále vracáť o tom niet pochýb. Svedčia o tom aj dve tohtoročné hronovské inscenácie

LITA

vychádza v ústrety

Ženského zákona a Najdúcha. Podľa došlých žiadostí o udelenie autorsko-právneho prívolenia do Slovenskej literárnej agentúry, dá sa usúdiť, že slovenská divadelná klasika prakticky neschádza zo slovenských ochotníckych javísk, že diela našich klasikov sú veľmi frekventované najmä v inscenáciách dedinských súborov. Spomeniem niektoré tituly divadelných hier našich klasikov, ktoré sa podľa záznamov v LITA najviac hrávajú. Sú to najmä Tajovského hry Ženský zákon, Statky-zmätky, Nový život, Chalupkove hry Starý zalúbenec, Všetko naopak, Juvelír, To naše Kocúrkovo, Palárikovo Dobrodružstvo pri obžinkoch a Inkognito, Hollého Kubo, Záborského Najdúch, z hier V. H. V. najmä Záveje a Zem ako aj dramatizácie Kukučinkových literárnych predlôh, Bacúchovie dvor, Neprebudenný, Dies Irae, Máje, Na svitaní a iné. Ako som už spomenul k exegéze divadelného textu našich klasikov treba voliť netradičné postupy ako to napr. dokázal divadelný ochotnícky súbor Domu kultúry ROH TEES z Martina v inscenácii Hurbanových Závejov alebo súbor z Brezna pri inscenovaní Záborského Najdúcha. LITA vychádza v ústrety permanentnému záujmu slovenských ochotníkov o divadelné hry našich klasikov aj tým, že pripravuje nové reedície týchto textov. V minulom roku sme vydali doteraz neznámu hru V. H. V. Zámka škripí a najnovšie sa pripravuje reedícia jednoaktovky J. G. Tajovského Matka—Hriech—V službe k storočnici autora. Na záver svojho príspevku na tému inscenovania slovenskej divadelnej klasiky by som chcel zhrnúť svoje úvahy v tom smysle, že ochotnícke súbory mali by novým spôsobom vylúpnúť z klasických textov to cenné a nadčasové, čo v nich nesporne je a čo sa môže prihovoriť aj dnešnému modernému divákovi — najmä precízne vykreslenie medziludských vzťahov s deformáciami, s ktorými sa, žiaľ, aj dnes tak často stretáme.

MILAN ŽARNOVICKÝ,
LITA BRATISLAVA

KLUBY PRO DISKUSI

V letošním roce se organizátoři Jiráskova Hronova obrátili v pracovní části festivalu k přípravě diskusních klubů, které nahradily volnou tribunu z loňska. Jejich cílem je zaujmout stanovisko k jednotlivým inscenacím, přivést členy klubů k tomu, aby přesně formulovali svůj názor na představení a dokázali jej zdůvodnit.

Podobnou metodou vede diskusní klub členka poroty Jaromila Černíková, jak o tom svědčí ohlasy posluchačů. Prof. Marie Votavová ze Svitav a Jiří Váp z Moravské Třebové se velmi přimlouvají za tento způsob vedení klubu, protože vytváří dostatečný prostor pro jeho účastníky a slouží tak přesné názorové konfrontaci.

Každý z klubů pracuje poněkud jiným způsobem — dr. Jan Císař například problém uvede a zaujímá upřesňující nebo doplňující stanovisko k diskusi. Obě formy jsou pro členy klubu přitažlivé, protože touto cestou získávají přímé zkušenosti, které mohou přenést do vlastní praxe při hodnocení představení amatérských souborů v místech svého působení.

Třebaže diskusní kluby v letošním roce dobře plní své poslání, bylo by jistě dobré zamyslet se nad jejich příští koncepcí a vytvořit na jejich půdě prostor i pro organizované setkání diskutujících nejen se členy poroty, ale také s tvůrci představení. Jiří Váp poznamenal, že by nebylo neúžitečné ani setkání s diváky, kteří se nezabývají amatérským divadlem a mohli by tedy vystoupit s ničím neovlivněným laickým názorem, na němž by si i sami tvůrci inscenace mohli ověřit působnost své práce. Do velmi krátké poznámky jistě není možné shrnout všechny nedostatky a pozitiva klubů, ani jejich přínosy, ale jejich členové se domnívají, že by na půdě klubů měla uplatnit nepřímý vliv i Díla a v improvizované výstavce nabídnout některé z vydávaných titulů, případně nabídnout bibliografie nebo jiné anotované nabídkové seznamy.

(ek)

Obětaví pracovníci „stovky“ zajišťují dobře služby, o všech provozech RaJ to říci nemůžeme. Včera jsem čekal na nápoj v průměru více než 15 minut.

(ša)

Olomoucké Studio DOS předvedlo včera maximálnímu počtu hronovských diváků kultivovanou, veselou, vkusnou, s gustem hranou a bouřlivě přijímanou inscenaci výrazně upravené Twainovy novely. Z původní předlohy zůstala jen základní dějová zápletk a typy intrikánských snobů královského dvora i londýnské chudiny, situace byly na jevišti rozehrány s fantazií, záviděníhodným (ovšem také nesourodým) množstvím nápadů, špílů a gagů. Celek má nejen spád a humor, ale i sociální a mravní étos Twainova díla; má technickou vybavenost a vypracovanost málokdy na amatérském jevišti vídanou; má přesvědčivou sílu mravní čistoty a sociálních sympatií dnešního mládí.

Ústřední porota hodnotí MARK TWAIN PRINC A CHUĐAS

Problémy vynikající inscenace jsou totožné s problémy dnešní operety (též muzikálu, též různých revuálních pásem) vůbec a milovník tohoto žánru je z praxe našich profesionálních divadel dobře zná: nebezpečí ustálených principů a kliše (zvláště v choreografii), nebezpečí manýry a machy, stereotypního citového ovzduší, snadnějšího úspěchu... Olomoučtí proti těmto nebezpečím bojují radostí ze hry přirozeného mládí, jeho komediálností i smyslem pro recesi, nepochybným talentem zvláště mladých představitelů, vtipem a štávou Pogodovy muziky.

Nejvíce mne z celé inscenace zaujala některá místa druhé části, svým způsobem vlastně persiflující machu staré operety, v první části pak zejména přijetí převlečeného Prince chudinou a její konflikt s Tomovým otcem: zde sám zpěv a pohyb vyjevují vlastnosti postav, jejich vztahy vzájemné i ke světu — jde tedy o účinně provedenou psychofyzickou reakci, nikoli o písňovou či taneční ozdobnou vložku.

Vítáme olomouckou inscenaci v Hronově nejen pro její celkově mimořádně dobrou úroveň, rozhodně srovnatelnou s mnoha výsledky profesionálních divadel v tomto divadelním žánru, nýbrž také proto, že nám dala ojedinělou příležitost uvažovat v hronovských seminářích o formách práce divadelního Studia a problémech žánru, který se na českých ochotnických jevištích dnes vyskytuje ojediněle, ale má nepochybně velikou popularitu v nejširších masách diváků.

JIRÍ BENEŠ

PROFESIONÁLI AMATÉROM

Jsem „jednoznačně“ pro odbornou pomoc profesionálních režisérů amatérským divadelním souborům, pokud:

ANKETA

- 1) tato pomoc není „práškováním“ souboru pro účast na Jiráskově Hronově;
- 2) profesionální režisér nerežisuje, ale učí, vychovává a vede amatérské režiséry;
- 3) pracuje se souborem soustavně, nikoli náhodně na jedné inscenaci.

Bylo by krásné, kdyby se jednou v hronovských programech objevilo místo režie zasl. umělec Josef Palla, režie František Kudláček, žák zasl. umělce Josefa Pally.

Pozn.:

Omlouvám se předem J. Pallovi, že jsem užila jeho jména jako příkladu.

Valeria Sochorovská

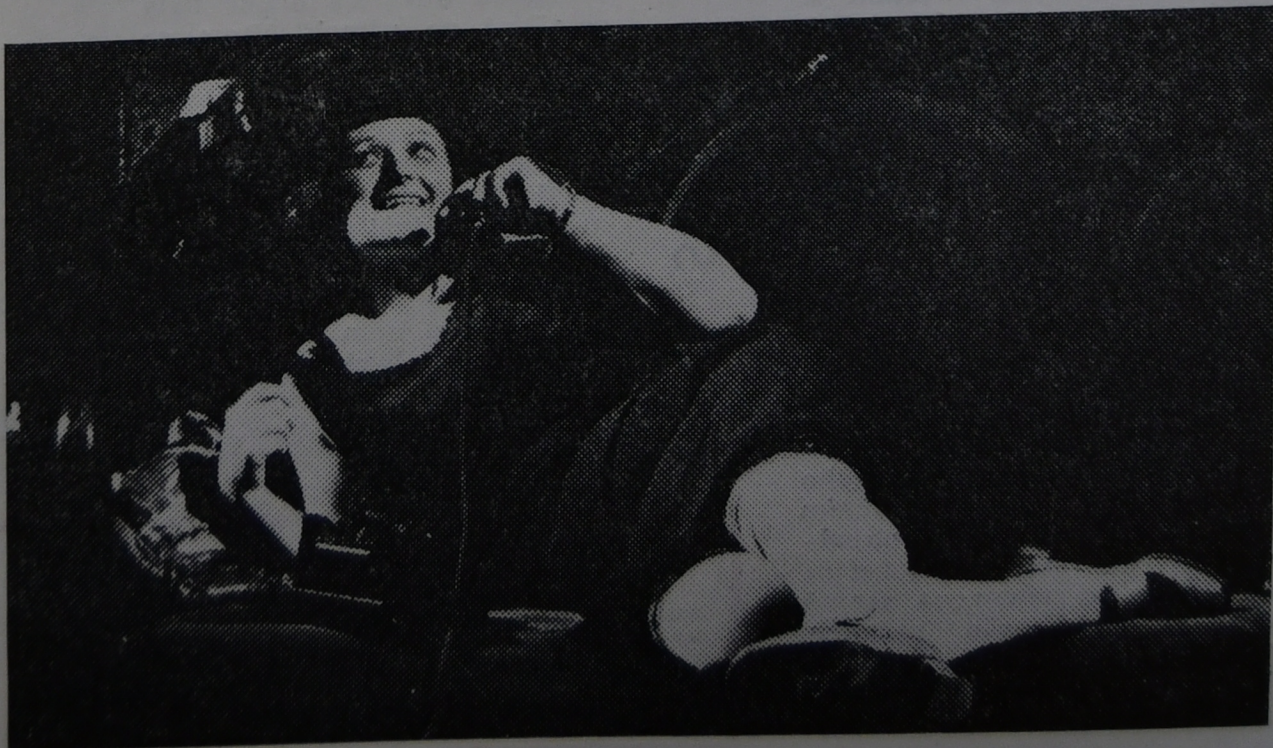
V Hronově mají METRO

Ne ovšem Metro — jako podzemní dráhu, ale METRO DESERT — sladkou pochoutku, kterou prodávají za 6,80 v mléčném baru už od 6.00. V 8.15, než jde na přípravný výbor, se tam těmito dobrotami posilňuje Adolf Křešnička.

MUK

Při včerejším prudkém dešti spadl šindel se střechy Kalinova domku.

—tak—

Rozhovor při kávičce

Nad velmi dobrou kávou v učňovské škole, kam všichni tak rádi chodíme, sedíme s vedoucím vrchním mistrem s. Josefem Drašnerem. Známe ho vždy usměvavého, perfektně obsluhujícího, dávajícího vynárně dobrou lidskou atmosféru. Sedí a vypráví nám:

Obor kuchař a číšník letos oslavil již 15 let trvání tohoto oboru u nás v Hronově. Jsem tady již třetí rok a vytvořila se zde dobrá pracovní skupina. Učí se tu 200 dětí společnému oboru kuchař, číšník, servírka. Při Jiráskově Hronově letos pracuje 16 učňů z různých Jednot. Chtěli jsme letos zlepšit prostředí ve vinárně i v jídelně; na základě závazků mistrů odborného výcviku, kteří již dva roky soutěží o titul BSP, bylo odpracováno 200 hodin. Naši mistři pracují v průběhu přehlídky 15 hodin denně. Je to náročná práce, denně tu podáme 300 obědů a 400 večeří. Je to zvláště velké vypětí pro všechny: v kuchyni pracují mistři s. Šnáblová, Kavalčková, Nývltová, v cukrárně s. Zima, který vytváří známé zákusky, společně se s. Luňáčkovou. V obsluze vede učně s. Prouza a já zajišťuji organizaci celého provozu. Jsou zde další profese, výčep obsluhuje s. Jahnová, o haldy nádobí se stará s. Hrbotická.

Chceme, aby se našim hostům v Hronově líbilo, abychom společně s ostatními prezentovali dobře město. Letošní oslavu mají. myslím, dobrý ráz, jsme rádi, že nemáme potíže se zásobováním. Naši učni se na práci při přehlídce těší a je pro ně také dobrou školou.

Prozrazujeme závěrem čtenářům, že s. Drašner oslavil právě letos v průběhu přehlídky své padesátiny. Přišla mu k nim zahrát i náhodská dechová hudba pod vedením s. Solničky a také hosté srdečně blahopřáli a protože to bylo ve vinárně, zněl veselý zvězd dlouho do noci. Tak s. Drašner s chutí a spokojeností do dalších let života — to přeje redakce.

(ša)

Návštěvníci Jiráskova Hronova, kteří odjíždějí dříve, mohou si závěrečná čísla našeho listu, který je informačním zpravodajem PV 44. JH, objednat v distribuční kanceláři, umístěné za rohem na stejné chodbě jako naše redakce. Objednat si mohou i celý soubor a brožuru. Obojí jim bude zasláno.

10.00 se na MěstNV loučilo divadlo KALAMBŮR.

12.00 se rovněž na MěstNV loučí Amatérské studio Divadla Oldřicha Stibora z Olomouce.

17.30 si poslechneme v Jiráskových sadech Staropadolskou dechovku, kterou diriguje Fridolín Lédr.

20.00 můžeme posedět v Jiráskových sadech a sledovat vystoupení vokální skupiny KO 5, kterou vede Tomáš Souček.

19.30 přivítáme soubor ZK ROH Chemických závodů J. Dimitrova z Bratislavy.

16.30 a 20.00 v Jiráskově divadle uvidíme Kočičí hru. Hraje soubor ZK ROH PAL-MAGNETON z Kroměříže.

Celý rok jsem se těšilo na Jiráskův Hronov. Nevadilo mi, že trouchnivím v garáži, nevadilo mi, že se na mne práší.

A tak Jiráskův Hronov je tu. Zase budu jezdit sem a tam.. Zase budu jezdit.. Zase budu.. Zase..

Ale co to? Co se to se mnou děje?

Zklamalo jsem hned první den. Zamčeno na radnici jsem znemožnilo dopravu do Dřeviče a způsobilo sobě i jiným několik smutných chvil. Potom jsem nějaký čas sloužilo dobře, až na to, že jsem každý den muselo být napumpováno čerstvým vzduchem. Shánět pumpičku a čerstvý vzduch však bylo čím dál obtížnější.

Jednoho dne mi povolily šroubky. Ztratilo jsem svobodu pohybu. Opíralo jsem se o zeď jakési školy a mělo jsem prázdnou duši. Ta druhá byla zamčená na zámek. Vtom se přihnala horda mladíků. Vrhli se na mne, smýkali mnou, pohazovali si se mnou.

A já se nemohlo bránit, nemohlo jsem ujet, protože jsem mělo jednu duši prázdnou, druhou zamčenou a povolené šroubky.

Z agonie jsem se probralo jen proto, abych vypovědělo. Nic víc.

KOLO

JIRÁSKŮV HRONOV,

zpravodaj celostátní přehlídky amatérských divadelních souborů — č. 9. 1974. Redaktoři: Milan Polák, Petr Průša, Marie Kubrová, Milan Marek, Božena Kubrová. Za PV 44. JH A. Křešnička. Vydává Přípravný výbor 44. JH. Povoleno Vě KNV pod č. 1368. Vytiskly VČT 13 Hronov.

(dokončení ze str. 2)

Jak v Rumunsku

A Jiráskův Hronov? Děkuje za pozvání, pobyt zde je pro něj užitečný a inspirující. Hlavně obdivuje organizaci, novinkou jsou pro něj diskusní kluby, které na rumunských festivalech nemají. Odvážil si mnoho hezkých i cenných dojmů, o které se se svými kolegy rozdělí. Možná již letos při oslavách 30. výročí se objeví něco nového z naší dramatiky v Rumunsku.

MAT

Poprvé

Máme na Jiráskově Hronově čtyřicátníky, dvacátníky, které podle počtu účastí každoročně oslavujeme. Máme však také své prvňáčky, kteří přijeli a ročník 1974 je jejich první třídou. Jedné ze žaček Věry Schlegerové z Hradce Králové jsme se ptali:

1. Co se ti tady nejvíce líbí?

Celotýdenní atmosféra přeplněná rozhovory o divadle a zas jen o divadle. Divadlo tu není izolováno od města, jak tomu je třeba v Písku, kde chod denního života běží lhostejně dál. Přispívají k tomu i programy v parku a to, že každý, kdo přijíždí do města tu má své známé.

2. Ty už také?

Já už také, ale příliš zatím o tom nemluvíme (kdyby to četla maminka).

3. Které inscenace se ti nejvíce líbily a kdybys byla porota komu bys dala cenu?

Velmi se mi líbil Princ a chudás, že je to takové bezprostřední, barvitě divadlo. Má také myšlenku. Překvapil mě způsob práce divadla Kalambúr. Obě inscenace mi byly nejbližší, stejně jako hra Starší syn, v které bych si třeba i ráda zahrála.

4. Co se ti líbilo na jevišti nejméně?

Jsem na rozpacích nad klasickými hrami, nad Vojnarkou, nad Tajovským, Záborský byl již živější. Mám pocit, že tyto inscenace působí dojmem povinné četby. Je to asi ne snadné v nich hrát a těžko bych to dokázala. V divadle jsem ale ráda každý večer.

(mluvil pp)

Další ročník soutěže o nejlepší výlohu, tematicky věnovanou Jiráskovu Hronovu, byl vyhodnocen. Soutěže se nezúčastnila prodejna Oděvy Hronov.

AK